

Αρχική > Στήλες – Άρθρα > Η δεύτερη ματιά

Νεκροί ταξιδιώτες της τρίτης θέσης

20/07/2026 σε Η δεύτερη ματιά

από τη φωτιά που έκαψε τέσσερις γυναίκες στο εργοστάσιο Βιολάντα

 Κοινοποίηση στο Facebook

 Κοινοποίηση στο Twitter

 Αποστολή σε Email

Μαριάννα Τζιαντζή

Και σήμερα «βοΐζει» το αίμα των αδικοσκοτωμένων όμως δεν ακούν όλοι το βουητό του. Δεν το ακούν ούτε τα κυβερνητικά στελέχη, ούτε οι στρατηγικοί επενδυτές, ούτε οι μιντιακοί αυλικοί τους. Κάποτε δεν το ακούν ούτε καν αυτοί που θα μπορούσαν να βρεθούν στη θέση τους ή το ακούν και το αποδιώχνουν.

Κάποτε είχαν ρωτήσει τον παππού του Μάρκες γιατί πάντα ταξιδεύει τρίτη θέση με το τρένο. Η απάντησή του ήταν «Γιατί δεν υπάρχει τέταρτη», όπως αναφέρει ο νομπελίστας Κολομβιανός συγγραφέας στην αυτοβιογραφία του. (Πρόσθεσε, όμως, ότι όταν συνοδεύει μια γυναίκα, επιλέγει τη δεύτερη ή την πρώτη θέση.) Στο νοερό τρένο της επικαιρότητας, όπως την καταγράφει η καθεστωτική δημοσιογραφία, ταξιδεύουν νεκροί της πρώτης, της δεύτερης, της τρίτης αλλά και της τέταρτης θέσης, παρόλο που η τελευταία είναι επισήμως ανύπαρκτη.

Πάντως, στην τρίτη θέση, στη ζώνη του αοράτου, ταξιδεύουν τα θύματα των «εργατικών ατυχημάτων» (για την ακρίβεια, εργοδοτικών εγκλημάτων) και της αστυνομικής βίας. Σε καθίσματα που δεν είναι αριθμημένα, ενώ το ονοματεπώνυμό τους δεν αναγράφεται στην καθιερωμένη «εβδομαδιαία ανασκόπηση» του Κυριάκου Μητσοτάκη, δηλαδή στο σεντόνι των κυβερνητικών επιτυχιών που τροφοδοτεί τα κυριακάτικα δελτία ειδήσεων, μια που ο άδικος θάνατός τους δεν εξυπηρετεί το κυβερνητικό αφήγημα.

Στον κατάλογο των αποσιωπημένων νεκρών ανήκουν πολλοί. Και διαρκώς προστίθενται καινούργιοι, όπως ο 20χρονος Θοδωρής που 21 σφαίρες ρίχτηκαν εναντίον του στο Άργος από δύο «οικογενειάρχες» αστυνομικούς, όπως ο διασωληνωμένος στο ΚΑΤ «εγκαυματίας», θύμα της πρόσφατης τρομερής έκρηξης στον Ασπρόπυργο που έστειλε 11 εργάτες με βαριά εγκαύματα στο νοσοκομείο. Αυτές οι περιπτώσεις δεν χωράνε στο success story της κυβέρνησης, δεν έχουν θέση στο φετινό προεκλογικό καλοκαίρι.

Τι ξέρουμε για τον νεκρό του Ασπρόπυργου; Ούτε καν το μικρό του όνομα. Μόνο την ηλικία του (54 ετών) και την εξακριβωμένη πληροφορία ότι «έμενε μέσα στον ίδιο τον χώρο δουλειάς. Εκεί δούλευε, έτρωγε και κοιμόταν».

Για ένα θανατηφόρο εργατικό ατύχημα στα ορυχεία του Λαυρίου μιλά ο Βάσος Δασκαλάκης στο συγκλονιστικό μυθιστόρημά του *Οι ξεριζωμένοι* που γράφτηκε πριν από 100 χρόνια, πρωτοεκδόθηκε το 1930 και επανακυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Τόπος. Υψηλής αξίας βιβλίο για το τότε και για το σήμερα καθώς ο συγγραφέας-αφηγητής βρέθηκε σε ηλικία 13 χρόνων να εργάζεται στο Λαύριο. Ό,τι περιγράφεται είναι βιωμένο. Ο Δασκαλάκης μιλά για το θάνατο ενός εργάτη, του Νικολού, που μπλέχτηκε στα λουριά και τις τροχαλίες του εργοστασίου και σκοτώθηκε επιτόπου.

Πώς έγινε το κακό; Οι μαρτυρίες των αυτοπτών μαρτύρων δίστανται. Εκεί που δουλεύεις, λέει ο Δασκαλάκης, ακούς ξαφνικά μια φωνή πίσω σου, γυρίζεις να κοιτάξεις, αποσπάται η προσοχή σου και την παθαίνεις. Ακούς φωνές που «δεν ξέρεις πούθε βγαίνουν ούτε μπορείς να ξεκαθαρίσεις τι λένε... μπορεί και να 'ναι το αίμα τίποτα σκοτωμένων που βοίζει. Ο μάστοράς μου έχει να πει πως τώρα θα βοίζει και το αίμα του κακομοίρη του Νικολού στη μεριά που σκοτώθηκε».

Και σήμερα «βοίζει» το αίμα των αδικосκοτωμένων όμως δεν ακούν όλοι το βουητό του. Δεν το ακούν ούτε τα κυβερνητικά στελέχη, ούτε οι στρατηγικοί επενδυτές, ούτε οι μιντιακοί αυλικοί τους. Κάποτε δεν το ακούν ούτε καν αυτοί που θα μπορούσαν να βρεθούν στη θέση τους ή το ακούν και το ξεχνούν, το αποδιώχνουν.

Τα θύματα των εργοδοτών και της αστυνομικής βίας δεν χωράνε στο success story της κυβέρνησης, δεν έχουν θέση στο φετινό προεκλογικό καλοκαίρι

Κάποιοι, έστω μια μειοψηφία, στη χώρα της εθελοντικής τύφλωσης, της εθελοντικής βαρηκοΐας, επιμένουν να ακούν ή να θέλουν να δουν. Επιμένουν να δοθεί πρόσωπο και ονοματεπώνυμο στα θύματα της εργοδοτικής εγκληματικότητας και της κυβερνητικής αδιαφορίας. Ένα από τα τελευταία θύματα ήταν το εξάχρονο αγοράκι που πνίγηκε στην πισίνα μιας ενοικιαζόμενης βίλας στη Γιάλοβα της Μεσσηνίας την ώρα που η μετανάστρια μητέρα του εργαζόταν εκεί ως καθαρίστρια. Χωρίς όνομα το «αγγελοούδι» (όπως συνήθως χαρακτηρίζουν τα νεκρά παιδιά οι σπλαχνικοί δημοσιογράφοι), χωρίς όνομα η μάνα. Ποιες λέξεις να χωρέσουν μια οδύνη ανείπωτη, μια τραγωδία που δεν περιλαμβάνεται στις στατιστικές των εργατικών ατυχημάτων;

Στην τρίτη θέση ταξιδεύουν ο «54χρονος εγκαυματίας», το αγνώστου εθνικότητας 6χρονο αγόρι, ο «επικίνδυνος αυτιστικός» του Άργους, ο 27χρονος Αιγύπτιος που προχθές γκρεμοτσακίστηκε από μια σκαλωσιά στο εργοτάξιο του Ελληνικού και τώρα χαροπαλεύει σε κάποια ΜΕΘ, οι έφηβοι και οι νέοι Ρομά που υπέκυψαν στα αστυνομικά πυρά. Στην ίδια θέση ταξιδεύουν οι νεκροί των Τεμπών και της Πύλου. Το αίμα τους εξακολουθεί να βορίζει όπως και το αίμα των οικοδόμων, των εργατών καθαριότητας, των εργατριών της «Βιολάντα» και τόσων άλλων που πέθαναν την ώρα της δουλειάς. Και η δικαιοσύνη/ΔΙΚΕΟΣΗΝΗ! παραμένει τυφλή και ανорθόγραφη.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα *Πριν* που κυκλοφόρησε στις 18-19 Ιουλίου 2026

Ετικέτες: [Άρθρα](#) [Μαριάννα Τζιαντζή](#)

Κοινοποίησε

Tweet

Αποστολή

Προηγούμενο

Επικίνδυνη συνταγματική αναθεώρηση

Επόμενο

Ζόρια και ζάρια (Σπόντες 18.7)